

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové ve věci žalobce: **Beck International, s.r.o.**, se sídlem Mělník, Blatecká 3344, IČ: 672 41 438, zast. JUDr. Josefem Svobodou, advokátem, se sídlem Praha 7, Poupětova 3, proti žalovanému: **Česká obchodní inspekce, ústřední inspektorát**, se sídlem Praha 2, Štěpánská 15, o žalobě proti rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce ze dne 12.10.2009, č.j.: ČOI 14940/2009/0100/2400/2009/Pe/Št

t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí ústřední ředitelky České obchodní inspekce (dále jen „ústřední ředitelka“), jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce Ústeckého a Libereckého ze dne 25.6.2009 č.j. ČOI/0918/2009/2400/L/0352/BL, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200.000,- Kč podle § 24 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb., jako sankce souhrnné a to pro naplnění skutkové podstaty správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) a odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb.

Ústřední ředitelka v odůvodnění výše uvedeného rozhodnutí uvedla, že v rámci plánu kontrolní činnosti provedli inspektoři České obchodní inspekce dne 5.2.2009 kontrolu plnění povinností stanovených zákonem o ochraně spotřebitele. V rámci kontroly se účastnili zájezdu spojeného s předváděcí a prodejní akcí. Zatímco dopravu účastníků zajišťovala společnost BECK REISEN s.r.o., předváděcí a prodejní akce výrobků byla v režii obchodních

zástupců společnosti Beck International s.r.o. Pozvánku na jednodenní výlet obdrželi účastníci akce do svých domovních schránek v průběhu měsíce ledna 2009. Pozvánka deklarovala, že součástí výletu bude obrovská tombola, ve které vyhrává každý účastník zájezdu. Při předváděcí akci všichni účastníci od obchodních zástupců obdrželi losy, které byly slosovány ve třech kolech. Inspektor ČOI v losování vyhrál částku 11.000,- Kč, ale mohl ji uplatnit jen jako slevu při zakoupení sady výrobků: vysavač Cyklo + indukční plotýnka + sada 11 ks nádobí. Pro získání výhry by tedy musel vynaložit finanční prostředky. Organizaci předváděcí a prodejní akce zajišťoval obchodní zástupce kontrolované společnosti R. M. se svými asistenty-pracovníky týmu č. 255/1. V průběhu předváděcí části byly účastníkům předvedeny tyto výrobky: Královská 21dílná sada nerezového nádobí v ceně 39.999,- Kč; střední sada nádobí v ceně 27.999,- Kč; parní vysavač Vapori v ceně 69.999,- Kč, ruční vysavač „Ferrary“ v ceně 22.999,- Kč; pánev v ceně 6.999,- Kč. Obchodní zástupce účastníkům nabízel, že za cenu 29.999,- Kč lze získat parní vysavač Vapori a Královskou sadu nádobí 21 ks. Zároveň nabízel možnost prodeje zboží na splátky s tím, že pokud kupující složí zálohu 1.000,- Kč a do 14 dnů zaplatí částku 4.000,- Kč, bude cena bez navýšení a měsíčně bude splácet 1.750,- Kč. Stejně podmínky platby bez navýšení nepravdivě sliboval obchodní zástupce po dotazu inspektora pro případ uzavření smlouvy o nájmu věci. V rámci kontroly pak inspektor ČOI uzavřel Smlouvu o nájmu věci č. 29 013366 (maxi Vapori + žehl. + kr. sada nádobí 21 ks + vozík), vše v deklarované ceně 29.999,- Kč. Z příloh ke kontrolnímu protokolu je zřejmé, že předmětná smlouva o nájmu věci byla vyplněna tak, že celková cena věci (po zaplacení nájmu a odkoupení věci po skončení nájmu) činila 40.990,- Kč, tedy o 10.991,- Kč více, než byla cena původně deklarovaná.

Ústřední ředitelka dále uvedla, že správní orgán vyhodnotil poznatky z kontrolní akce a dospěl k závěru, že žalobce svým jednáním uvedeným ve správním spise porušil právní povinnosti prodávajícího stanovené v § 4 odst. 3 ve vazbě na § 5a odst. 2 a dále § 12 odst. 2 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb. a naplnil tak skutkovou podstatu správních deliktů podle § 24 odst. 1 písm. a) a § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb. Dále pak se zabývala průběhem správního řízení, přičemž se i vypořádala s námitkami žalobce uvedenými v jeho odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí.

Žalobce v žalobě celému správnímu řízení vytkl, že bylo postupováno v rozporu s procesními předpisy (správním řádem), v rozporu s faktickým stavem a v rozporu s hmotným právem.

Namítal, že chybí odůvodnění napadeného rozhodnutí, chybí důvody výroku, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami žalobce. Žalovaný se podle žalobce prakticky nevypořádal se žádnou jeho námitkou, a proto je rozhodnutí nepřezkoumatelné.

Namítal porušení ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. a čl. 37 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, neboť odvolací orgán obešel právního zástupce žalobce, když pouze žalobci byla doručena výzva tohoto orgánu o doložení smlouvy o obchodním zastoupení mezi žalobcem a panem M.

Měl za to, že při kontrole nebylo zjištěno jeho pochybení, ale byla zjištěna možná podezření z pochybení ze strany pana R. M. Žalobce namítal i naprosté nepochopení smlouvy o obchodním zastoupení. Podle žalobce jednal pan M. na vlastní odpovědnost a jednání pana M. nemůže být dáváno k tíži žalobci.

Rovněž namítal, že žalovaný správní orgán I. stupně ignoroval námitky žalobce, že pan M. již do kontrolního protokolu uvedl, že nesouhlasí se závěry, které jsou v něm uvedeny, zejména týkající se nájmu věci v souvislosti s navýšením ceny, což potvrdil i pan M. K.

Konečně žalobce má za to, že uložená sankce vzhledem k okolnostem a povaze celé věci je zcela nepřiměřená.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce, přičemž má za to, že argumenty obsažené v podané žalobě nejsou dostatečným důvodem pro zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, a proto navrhl žalobu zamítnout.

Při ústím jednání konaném dne 16.5.2013 účastníci setrvali na svých stanoviscích.

Správní spis pak především obsahuje pro danou věc podstatné dokumenty a to kontrolní protokol ze dne 5.2.2009 sepsaný Českou obchodní inspekci, Inspektorátem Ústeckým a Libereckým; seznámení s kontrolním protokolem ze dne 17.2.2009; námitky proti kontrolnímu protokolu ze dne 20.2.2009; rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 3.3.2009 zn. ČOI/0393/2009/2420/L o námitkách; příkaz České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 27.5.2009 č.j. ČOI/0918/2009/2400/L/0352/PŘ/BL; odpor žalobce proti příkazu ze dne 8.6.2009; rozhodnutí České obchodní inspekce, Inspektorátu Ústeckého a Libereckého ze dne 25.6.2009 č.j. ČOI/0918/2009/2400/L/0352/BL; odvolání žalobce ze dne 9.7.2009; rozhodnutí žalovaného České obchodní inspekce, ústředního inspektorátu ze dne 12.10.2009, č.j. : ČOI 14940/2009/0100/2400/2009/Pe/Št a také smlouvu o obchodním zastoupení ze dne 15.10.2007; osobní pozvánku; smlouvu o nájmu věci ze dne 5.2.2009.

Městský soud v Praze přezkoumal v rámci podané žaloby napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobních bodů, přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu podle ust. § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Městský soud v Praze po provedeném řízení posoudil věc takto :

Podle ust. § 24 odst. 1 písm. a) zákona č. 634/1992 Sb. výrobce, dovozce, vývozce, dodavatel nebo prodávající se dopustí správního deliktu tím, že poruší zákaz používání nekalých obchodních praktik.

Podle ust. § 24 odst. 7 písm. h) zákona č. 634/1992 Sb. prodávající se dopustí správního deliktu tím, že informaci o ceně poskytuje v rozporu s § 12.

Podle ust. § 24 odst. 9 písm. c) zákona č. 634/1992 Sb. za správní delikt se uloží pokuta do 5 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. a) a b), odstavce 4, odstavce 7 písm. a), e), h) a odstavce 8.

Podle ust. § 12 odst. 2 písm. d) zákona č. 634/1992 Sb. informace o ceně nebo okolnost, že informace je neúčelná anebo chybí, nesmí zejména vzbuzovat zdání, že cena byla nebo bude zvýšena, snížena nebo nezměněna, i když tomu tak není.

Podle ust. § 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb. s výjimkou případů, kdy má zastoupený něco v řízení osobně vykonat, doručují se písemnosti pouze zástupci. Doručení zastoupenému nemá účinky pro běh lhůt, nestanoví-li zákon jinak.

Žalobce v žalobě namítal, že se žalovaný správní orgán vůbec nevypořádal s jeho námitkami. S touto námitkou se soud neztotožnil v podstatě z toho důvodu, že je obecná a nekonkrétní. Pokud by v průběhu správního řízení došlo k tomu, že se odvolací správní orgán nevypořádá s námitkami, které byly uplatněny účastníkem řízení v jeho odvolání, pak chce-li účastník řízení dosáhnout změny a výsledku pro sebe lepšího cestou řízení o žalobě podle soudního řádu správního, je jeho povinností v takové žalobě přesně specifikovat skutkové a věcné důvody, proč se správním rozhodnutím nesouhlasí a pokud by tedy namítal, že nebyly odvolacím orgánem vypořádány všechny jeho námitky uplatněné v odvolání, pak je nezbytné, aby každou takovou nevypořádanou námitku konkretizoval, uvedl tedy, o jakou námitku se jedná a proč má za to, že vypořádána nebyla, ať už proto, že nebyla vypořádána vůbec nebo jen částečně či nepravdivě. V tomto smyslu však žalobce nic konkrétního neuvedl, a proto tuto námitku soud neshledal důvodnou.

Rovněž pak nemá soud za to, že by napadené rozhodnutí bylo vadné v důsledku procesního pochybení, které mělo spočívat v tom, že odvolací orgán se v průběhu řízení obrátil přímo na žalobce, aby doložil smlouvu o obchodním zastoupení a nerespektoval skutečnost, že žalobce je zastoupen advokátem. Skutečností je, že v řízení, kde je účastník řízení zastoupen (např. advokátem), jedná správní orgán přímo s tímto zástupcem a neměl by své výzvy nebo jiné úkony adresovat přímo zastoupenému, ledaže by se jednalo o úkon, který v řízení může provést osobně jenom zastoupený (§ 34 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb.). Lze tedy konstatovat, že tento procesní postup nebyl v pořádku, nicméně nevyplývá z něj, že by toto pochybení vedlo nebo znamenalo nezákonnost napadeného rozhodnutí, že by tím nějak byla porušena práva žalobce tak, že by to mělo za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí.

Žalobce také namítal, že za zjištěné nedostatky není odpovědný, že vlastně při kontrole nebylo zjištěno pochybení ze strany společnosti, ale byla zjištěna možná podezření z pochybení ze strany pana R. M. Soud má za to, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se skutečnostmi, které byly zjištěny ve správním řízení, když předmětné smlouvy s účastníky akce uzavíral pan M., který jednal v souladu s článkem I smlouvy o obchodním zastoupení, uzavřené mezi žalobcem (zastoupený) a panem R. M. (obchodní zástupce) dne 15.10.2007, kde je uvedeno, že předmětem smlouvy je závazek obchodního zástupce vyvíjet pro zastoupeného činnost směřující k uzavírání smluv o prodeji zboží zastoupeného či smluv o pronájmu zboží s následnou koupí a sjednávat a uzavírat kupní smlouvy či smlouvy o pronájmu zboží s následnou koupí jménem zastoupeného a na jeho účet a závazek zastoupeného platit obchodnímu zástupci za tuto řádně vykonávanou činnost sjednanou úplat. Pan M. byl na základě této smlouvy oprávněn sjednávat a uzavírat kupní smlouvy či smlouvy o pronájmu zboží s následnou koupí jménem zastoupeného, tedy jménem společnosti Beck International, s.r.o. a na její účet. Z uvedeného je pak zcela zřejmé, že pan M. nevystupoval sám za sebe a je tedy nerozhodné dle názoru soudu, jestli byl v tu chvíli podnikatelem či osobou nepodnikající, rozhodující v dané věci je, že jednal jménem zastoupeného, tedy žalobce a na jeho účet. Všechny úkony, které tento obchodní zástupce činil, tedy jdou na vrub žalobce. Pokud jde o tuto věc, je třeba také ještě poukázat na obsah smluv o nájmu věci, z nichž je zcela zřejmé, že jsou uzavírány na hlavičkovém papíru společnosti Beck International a např. smlouvu o nájmu věci č. 29 013366 ze dne 5.2.2009 zpracoval někdo označený jako RICHARD, přičemž v rubrice podpis obchodního zástupce se nachází razítko společnosti Beck International, s.r.o. Podle soudu není sporu o tom, že úkony byly činěny žalobcem a jdou i k jeho tíži. Správní orgány dle názoru soudu nepochybily, když vyvodily předmětnou odpovědnost na straně žalobce.

Další námitka žalobce spočívala v tom, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s námitkami žalobce tedy s tím, že pan M. již do kontrolního protokolu uvedl, že nesouhlasí se závěry, které jsou v něm uvedeny, zejména týkající se nájmu věci v souvislosti s navýšením ceny a že žalovaný správní orgán v dalším řízení tyto námitky zcela ignoroval. Z obsahu předmětného správního spisu je pak zřejmé, že námitky vůči obsahu kontrolního protokolu ze dne 5.2.2009 byly vzneseny v té fázi řízení ještě před zahájením správního řízení. V této fázi byly také vypořádány, jak je pak zřejmé z rozhodnutí ředitele inspektorátu České obchodní inspekce (Inspektorát Ústecký a Liberecký) o námitkách ze dne 3.3.2009. Tedy ve fázi před zahájením předmětného správního řízení se Česká obchodní inspekce, Inspektorát Ústecký a Liberecký s těmito námitkami zabývala, lze vést spor o tom, zda se s nimi zabývala dostatečně důsledně, dostatečně věcně správně, ale to není předmětem žaloby. Pokud pak by mělo být správním orgánům vytknuto, že se s námitkami žalobce vůči obsahu předmětného kontrolního protokolu nevypořádaly ve správním řízení, pak by takové námitky musely být uplatněny po zahájení správního řízení. Správní řízení bylo v této věci zahájeno vydáním příkazu ředitele Inspektorátu Ústeckého a Libereckého České obchodní inspekce dne 27.5.2009. To byl tedy první úkon správního orgánu, jímž bylo řízení zahájeno a z obsahu správního spisu nelze seznat, že by žalobce jakékoli konkrétní námitky proti obsahu uvedeného kontrolního protokolu, tedy proti zjištěním v něm uvedeným, uplatnil. Odpor, který podal žalobce dne 9.6.2009, se o takových námitkách nezmiňuje. Správní orgán I. stupně se pak nemohl k takovým námitkám vyjádřit. Pokud jde o odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, tak i zde žalobce nekonkrétně uvedl, že „R. M. již do kontrolního protokolu uvedl, že nesouhlasí se závěry, které jsou v něm uvedeny, zejména týkající se nájmu věci v souvislosti s navýšením ceny. To potvrzuje jednak on sám, ale i pan M. K. Správní orgán v dalším řízení tyto námitky zcela ignoroval.“ Zde nezbyvá než konstatovat, že ve správním řízení námitky vůči kontrolnímu protokolu ze dne 5.2.2009 uplatněny nebyly. To, co je uvedeno v odvolání, je zcela povšechné, nekonkrétní a tudíž není zřejmé, které konkrétní skutečnosti uvedené v předmětném kontrolním protokolu žalobce vlastně rozporuje. Nicméně i přesto správní orgán II. stupně na tyto námitky žalobce v odůvodnění svého rozhodnutí reagoval, když např. mimo jiné uvedl, že „Dovolává-li se dále odvolatel v souvislosti s navýšením ceny rovněž svědectví třetí osoby (pana M. K.), nemohl správní orgán k takovému důkazu přihlídnout nejen proto, že uvedená osoba je v obchodním vztahu k odvolateli a její tvrzení proto nelze považovat za zcela objektivní, ale zejména z toho důvodu, že při vlastním sepsávání smlouvy byl přítomen pouze obchodní zástupce odvolatele (R. M.). Uvedené skutečnosti byly pro správní orgán dostatečným důvodem k odmítnutí takového svědectví, a ani odvolací orgán by za popsanych okolností k takovému důkazu nepřihlížel.“

Pokud pak jde o námitku žalobce, že výše uložené sankce je nepřiměřená, soud se zcela ztotožňuje se správními orgány obou stupňů v tom, že zcela správně bylo přihlídnuto ke skutečnosti, že se jedná o agresivní obchodní praktiku, kterou zákon výslovně zakazuje, že využívané obchodní praktiky jsou zaměřeny na spotřebitele, kteří jsou z důvodu duševní nebo fyzické slabosti nebo věku zvláště zranitelní a v neposlední řadě také k tomu, že v případě žalobce nešlo o první zjištěné deliktní jednání, ale již o čtvrté (žalobci byly v průběhu jednoho roku, jak vyplývá z odůvodnění prvoinstančního správního rozhodnutí, uloženy pokuty od 20.000,- Kč do 100.000,- Kč) a i soud je toho názoru, že všechny tyto skutečnosti svědčí pro uložení vyšší pokuty, tedy takové, která by splnila svůj účel a žalobce od takového dalšího jednání odradila. Preventivní prvek postihu chování contra legem tedy pak spočívá v tom, že samého delikventa odradí od opakování nezákonného jednání, přičemž výše postihu proto obecně nemůže být tak nízká, že by tohoto preventivního účinku naprosto pozbyla, resp. aby dokonce avizovala, že se takové jednání dokonce vyplatí.

Městský soud v Praze má v dané věci za to, že správní orgány se ve správním řízení zabývaly vším, co vyšlo najevo, všemi shromážděnými listinnými důkazy a řádně se vypořádaly se zjištěnými skutečnostmi. Městský soud v Praze neshledal žádné vady řízení, které by měly za následek nezákonnost či věcnou nesprávnost napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze dospěl k závěru, že správní orgány rozhodly v daném případě o uložení předmětné pokuty v souladu se zákonem a tudíž žádná z námitek žalobce není důvodná. Soud proto rozhodl podle ust. § 78 odst.7 s.ř.s. o zamítnutí podané žaloby.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst.1 s.ř.s., neboť žalobce ve věci samé úspěch neměl a žalovanému správnímu orgánu, který ve věci byl úspěšný, žádné prokazatelné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhodovat o ní přísluší Nejvyššímu správnímu soudu.

Stěžovatel musí být zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s.ř.s.).

V Praze dne 16. května 2013

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová